

Arrest

nr. 180 987 van 19 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u afkomstig uithet dorp Qalandar Khail, gelegen in het district Sayd Khel in de provincie Parwan. U bent Tadzjiek van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan.

U diende in België een eerste asielverzoek in op 8 mei 2012. U baseerde uw eerste asielaanvraag op uw vrees door de Amerikaanse troepen te worden gezocht naar aanleiding van de arrestatie van uw broer M.S. en zijn vriend S., die beiden lid zouden zijn van de taliban. U zou uw broer R. niet meer hebben gezien sinds u 11 à 12 jaar oud was en nadat hij drie dorpelingen had vermoord tijdens een politieke discussie. Uw vader en zus zouden hierna zijn vermoord door de familieleden van de drie vermoorde personen. De rest van uw gezin zou na dit incident vijf jaar in Kabul hebben doorgebracht en

dan zijn teruggekeerd naar de provincie Parwan (district Sayed Khel). U zou daar nog 13 jaar in het huis van uw schoonbroer hebben gewoond. U vreesde omwille van de moorden die door uw broer werden gepleegd echter nog steeds wraakacties. Ter staving van uw eerste asielaanvraag legde u uw taskara neer. Op 31 oktober 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing ging u niet in beroep.

Op 20 februari 2014 diende u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een tweede asielaanvraag in. U baseerde uw tweede asielaanvraag op dezelfde feiten als degene die u bij uw eerste aanvraag had aangehaald. Daarbij verklaarde u te hebben deelgenomen aan demonstraties in België. Ter staving van uw tweede aanvraag legde u een brief neer die uw nieuwe aanvraag juridisch moest ondersteunen. Dit verzoek werd op 20 maart 2014 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. U diende hiertegen geen beroep in.

Op 7 april 2014 diende u bij de DVZ een derde asielaanvraag in. Ook bij uw derde asielaanvraag beweerde u nog steeds niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren omwille van de problemen die u reeds bij uw eerdere aanvragen had aangehaald, namelijk uw vrees voor de Amerikaanse troepen en uw vrees voor wraakacties van de familieleden van de personen die destijds door uw broer R. werden vermoord. U verklaarde in verband met uw problemen via uw moeder te hebben vernomen dat onbekenden vier keer naar u op zoek zijn gegaan. Ter staving van uw derde asielaanvraag legde u een attest neer waarin de ouders van uw regio uw problemen bevestigen en de enveloppe waarin dit document u werd toegestuurd. Op 30 april 2014 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. U diende hiertegen geen beroep in.

Op 22 augustus 2014 diende u bij de DVZ een vierde asielaanvraag in. In het kader van die aanvraag hield u vast aan uw eerder verklaarde problemen. Daarenboven stelde u dat uw oom langs vaderskant, F.R., was gearresteerd op verdenking een aanslag te hebben gepleegd op Amerikaanse tanks tussen de dorpen Qalandar Khail en Sima. Naast soldaten kwamen daarbij ook een aantal kinderen van uw regio om het leven. Uw oom werd van deze aanslag beschuldigd omdat de autoriteiten uw broer R. en u omwille van uw eerder verklaarde problemen willen vatten. Uit vrees om ook gearresteerd te worden is uw schoonbroer samen met zijn gezin en uw moeder verhuisd naar uw broer R. die reeds in Tagab woonde. U legt volgende documenten neer: twee enveloppen, een brief dd. 17.04.1393, een ongedateerde brief, een kopie van een dreigbrief van de taliban, een brief van D.A., een brief van verschillende Europarlementsleden, twee foto's en een pamflet. Op 6 november 2014 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Ook tegen deze beslissing ging u niet in beroep.

Op 28 november 2014 diende u bij de DVZ een vijfde asielaanvraag in. In het kader van deze aanvraag verklaarde u gelogen te hebben over uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België en de problemen tussen uw familie en de Amerikaanse troepen. U stelde in werkelijkheid 16 jaar onafgebroken in Iran te hebben gewoond voor u naar België kwam. Ook uw moeder, uw zus en uw schoonbroer zouden al die tijd in Iran hebben gewoond. U verklaarde in 2012 uit Iran te zijn vertrokken omdat u er vreesde voor problemen met de politie nadat vrienden bij wie u logeerde in opspraak waren gekomen door drugshandel. U voegde toe dat u niemand meer kent in Afghanistan. Ter staving van uw verblijf in Iran legde u een aantal documenten voor; met name een tijdelijke verblijfsvergunning, een werkvergunning, een verzekeringskaart met bijhorende folder, enkele medische attesten van een ziekenhuis in Teheran, een Iraans verzendingsbewijs en een enveloppe. Op 24 december 2016 besliste het CGVS om uw asielaanvraag niet in overweging te nemen omdat de documenten die u had voorgelegd ter staving van uw verblijf in Iran, geenszins wisten te overtuigen waardoor u er niet in slaagde uw beweerde lang verblijf in Iran aannemelijk te maken. Zo legde u een Iraanse werkvergunning voor met daarop een foto die niet de uwe is. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 14 juli 2015 diende u een zesde asielaanvraag in. U beriep zich hierbij opnieuw op het asielmotief dat u aanhaalde in het kader van uw vijfde asielaanvraag, namelijk uw voorgehouden lang verblijf in Iran. U legde volgende Iraanse documenten voor: een strookje met een nummer; uw naam en de vermelding www.amayesh3.ir; een beloftebrief waarin u belooft de Iraanse wetgeving zult respecteren indien u in de toekomst zou willen trouwen met een Iraanse vrouw; een bijlage voor de bevestiging en de implementatie van de amayesh drie kaart; een betalingsbewijs voor de amayesh vier kaart; Iraanse rekeninguittreksels waaruit blijkt dat u betalingen heeft verricht, Iraanse medische attesten, foto's waarop u te zien bent in Iran, foto's van uzelf in de Begijnhofkerk en tijdens de acties van Afghanen in België, een brief van priester D.A. die bevestigt dat u wel degelijk in de Begijnhofkerk hebt gelogeerd; een informatiebrochure en internetartikels over Afghanen in België en een brief van uw advocaat meester S.M.B. die stelt dat Afghanistan een volledig onbekend land is voor u en dat u volledig vervreemd bent van de Afgaanse traditie en cultuur gezien u als minderjarige naar Iran bent

vertrokken. Verder haalt uw advocaat aan dat u in geval van terugkeer wegens uw verblijf in een kerk in België zult vervolgd worden volgens de Pashtounwali en de Barbarwali code.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u in het kader van uw vijfde asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) hebt toegegeven dat alle problemen die u tijdens uw voorgaande asielaanvragen had vermeld met betrekking tot de Amerikaanse troepen in Afghanistan, alsook de arrestatie van uw broer, door u waren verzonnen (Verklaring meervoudige aanvraag dd. 16/12/2014, punt 15). Ook wat betreft de moord op uw zus gaf u toe dat u daarover had gelogen en stelde u dat uw zus nog in leven is en in Iran verblijft (Verklaring meervoudige aanvraag dd. 16/12/2014, punt 15). Een dergelijke handelswijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Van een kandidaat-vluchteling mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België en zijn vluchtmotieven. Uw verklaring terzake, nl. dat u gezwegen had over uw verblijf in Iran op aanraden van een Afghaan die u in het zuidstation ontmoet had na uw aankomst in België, volstaat niet (CGVS, p. 4), temeer omdat u na de eerste weigeringsbeslissing nog steeds bleef vasthouden aan uw oorspronkelijke bedrieglijke verklaringen. Bovendien hebt u de bovenvermelde bedrieglijke verklaringen die u destijds hebt afgelegd over uw vluchtmotieven trachten te ondersteunen met een pakket bewijsstukken, die enkel nog als vals kunnen worden beschouwd. U bleef volhouden dat de documenten die u voorlegde betreffende de problemen met de Amerikaanse troepen authentiek zijn, terwijl u tegelijkertijd toegeeft dat deze problemen verzonnen zijn, hetgeen geen enkele steek houdt (CGVS, p. 3). De documenten die u in het kader van uw vijfde asielaanvraag voorlegde ter ondersteuning van uw nieuwe verklaringen wisten evenmin te overtuigen.

Al deze vaststellingen brengen uw algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang.

Uit bovenstaande blijkt tevens dat u er helemaal niet voor terugdeinst om valse asielmotieven en valse documenten te gebruiken en zaken in te studeren om toch maar een verblijfsstatus te verkrijgen via de asielprocedure.

U kreeg in het kader van uw huidige aanvraag vooreerst de mogelijkheid om een uitleg te verschaffen over de arbeidskaart die u voorlegde in het kader van uw vorige asielaanvraag en waarop de foto van een andere persoon is aangebracht. U slaagde er echter niet in om de vorige beoordeling over dit document te wijzigen, integendeel. U stelde vooreerst dat u de kaart kreeg en vaststelde dat er een foto op stond van een andere Afghaan. U zou dit gaan melden zijn waarop men een nota maakte in de computer en zei dat u het jaar daarop moest terugkomen, hetgeen allerm minst plausibel is (CGVS, p. 8). Verder stelde u dat de arbeidskaart was afgeleverd in een detentiecentrum genaamd Gul Tapa, gelegen in de provincie Qarchak Varamin. U beweerde dat Varamin vroeger deel uitmaakte van Teheran en nu een aparte provincie is (CGVS, p. 8). In werkelijkheid echter maken zowel Varamin als Qarchak nog steeds deel uit van de provincie Teheran. Bovendien houdt het geen enkele steek dat een inwoner van de hoofdstad zijn arbeidskaart zou moeten gaan aanvragen in een andere provincie. Of uw arbeidskaart nog geldig was op het moment dat u Iran verliet wist u trouwens niet te zeggen (CGVS, p. 9). Dit is uiterst bevreemdend gezien u aangaf dat de autoriteiten wel degelijk controles uitvoerden op uw werkplaats. U specificeerde meebepaald dat leden van de Bassidj (Mobilisatie der Verdrukten) jullie kaarten onderzochten, jullie fysiek mishandelden en bedreigden met deportatie. U gaf aan dat de Bassidj een belangrijke rol speelt in de Iraanse samenleving. Het is dan ook treffend dat u de volledige naam van deze organisatie niet kent en niet weet van welke andere dienst of organisatie ze deel uitmaakt (CGVS, p. 13). Over de Sepah e Pasdaran (revolutionaire garde of letterlijk het leger van de hoeders), waarvan de Bassidj deel uitmaakt wist u zelfs enkel te zeggen dat het een overheidsdienst betreft (CGVS, p. 13). Betreffende de originele verblijfskaart die u voorlegde in het kader van uw vijfde asielaanvraag dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen hierover evenmin plausibel zijn. Deze verblijfskaart werd immers afgeleverd tijdens de zevende registratieronde 'amayesh' genaamd, hetgeen ook genoteerd staat op deze kaart. U wist echter niet te zeggen tijdens welke registratieronde de door u voorgelegde kaart werd afgeleverd. Toen u gevraagd werd naar de betekenis van het getal zeven op uw kaart moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 9 en 10).

Wat betreft de documenten die u in het kader van uw huidige asielaanvraag hebt voorgelegd ter staving van uw zestien jaar durend onafgebroken verblijf in Iran dient er op gewezen te worden dat er evenmin enige bewijswaarde aan kan worden toegekend. Betreffende het document ter implementatie en bevestiging van de amayesh (registratie) drie kaart dient vooreerst te worden opgemerkt dat in dit voorgedrukte formulier de term amayesh tot zes maal toe verkeerd werd geschreven als Aazmayash, een term die in het Farsi test of examen betekent (zie vertaling document in administratief dossier).

Bevreemdend is ook dat u bovenvermeld formulier en het formulier voor betaling van de amayesh vier kaart zelf kon invullen in het Farsi hoewel u gedurende slechts twee jaar onderwijs zou hebben genoten en dit in Afghanistan (CGVS, p. 5 en 11). Vervolgens legde u inconsistente verklaringen af over de door u voorgelegde beloftebrief. Zo wist u niet eens bij benadering te vertellen in welk jaar u deze diende te ondertekenen. Gevraagd naar de exacte inhoud ervan antwoordde u dat er in geschreven staat dat u niet men een Iraanse vrouw mag trouwen (CGVS, p. 10 en 11). In werkelijkheid echter wordt er enkel in vermeld dat u in geval van een huwelijk met een Iraanse vrouw de wetgeving en de beslissingen van de overheid moet respecteren en de toestemming moet vragen bij de lokale overheid. Voorts wordt in dit document verwezen naar artikel 17 van de Iraanse huwelijkswet volgens dewelke iedere buitenlandse man die zonder toestemming met een Iraanse vrouw probeert te trouwen veroordeeld dient te worden tot een gevangenisstraf van 1 tot 3 jaar. De Iraanse wetgeving betreffende huwelijk en echtscheiding is echter opgenomen in boek zeven (beginnende vanaf artikel 1034 tot en met artikel 1206) van de bepalingen over het familierecht van het burgerlijk wetboek van de Islamitische Republiek Iran. Het zijn de wetsartikels 1060 en 1061 die handelen over het huwelijk tussen een Iraanse vrouw en een buitenlandse man, hetgeen niet overeenstemt met de inhoud van het door u voorgelegde document.

De rekeninguittreksels zijn geen officiële documenten. Bovendien legde u hiervan voornamelijk kopieën voor waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Uit de door u voorgelegde foto's kan geenszins afgeleid worden dat u gedurende zestien jaar onafgebroken in Iran hebt verbleven als vluchteling. Dat u ooit in het buurland Iran geweest bent wordt door ons niet betwist. De medische attesten legde u tot slot reeds voor in het kader van uw vijfde asielaanvraag. Bovendien blijkt uit de op het CGVS aanwezige informatie dat er heel wat valse Iraanse documenten in omloop zijn. Frauduleuze Iraanse documenten kunnen zowel in Iran als in Europa tegen betaling worden verkregen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen en gezien u reeds voor de tweede keer documenten voorlegt die niet als authentiek kunnen beschouwd worden kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw onafgebroken lang verblijf in Iran en de daaruit voortvloeiende bewering dat u dermate vervreemd zou zijn van de Afghaanse samenleving dat u er niet naartoe zou kunnen terugkeren.

Tot slot is het opmerkelijk dat u zich na een afwezigheid van 20 jaar en hoewel u Afghanistan als kind zou hebben verlaten nog heel wat kon herinneren over uw geboortestreek in de provincie Parwan. Zo kon u vlotweg een achttal subdorpen noemen van uw geboortedorp Qalandar Kheil. U kon vertellen over de komst van de taliban in uw regio en u weet hoeveel gronden uw familie er bezit en hoeveel druivenplanten er nu nog op geteeld worden (CGVS, p. 14 en 15). Bovenstaande elementen doen dan ook vermoeden dat u in wel degelijk langer in Afghanistan heeft gewoond dan hetgeen u beweert.

Wat betreft uw deelname aan de acties van Afghanen in België en uw verblijf in een kerk, welke u staaft aan de hand van foto's en documenten, dient te worden opgemerkt dat u uw kerkbezoek en uw deelname aan acties van Afghanen in België reeds aanhaalde in het kader van uw vierde asielaanvraag die afgesloten werd met een weigeringsbeslissing. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt nergens dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer het risico op vervolging inhoudt (zie administratief dossier). De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie, waar in uw geval echter geen sprake van is. Er is geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Voor zover er, zoals u verklaart, in uw gemeenschap in uw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat u bekeerd bent tot het Christendom dient opgemerkt dat Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat

elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Sayd Khel in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde (EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat diverse Anti-Government Elements (AGE's) actief zijn in de provincie Parwan. De veiligheidssituatie in Parwan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Parwan duidelijk als onveilig dienen bestempeld te worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Zo dient opgemerkt te worden dat de veiligheidssituatie in uw district Sayd Khel relatief rustig is. Uit de bijgevoegde informatie blijkt immers dat er uit uw district Sayd Khel nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Sayd Khel in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” en van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoeker verwijst naar een paragraaf uit de proceduregids van UNHCR en stelt dat rekening dient te worden gehouden met zijn persoonlijkheid, onder meer zijn intellectuele vermogens, leeftijd en psychologische stoornissen. Hij voert aan dat verweerder heeft nagelaten met zijn profiel rekening te houden en dat hij een gebroken man is die zelfs tijdens zijn interview heeft gehuild, hetgeen volgens hem een indicatie is dat hij gebroken is en “*genoeg miserie gezien heeft in zijn leven*”. Hij stelt dat hij gewoon slaaf werd van zijn eerdere leugens en niet meer de waarheid durfde te vertellen. Hij woonde heel lang in Iran, hetgeen blijkt uit de neergelegde stukken en de bestreden beslissing. Hij wijst erop dat hij via land naar België kwam (Iran, Turkije en Griekenland): “*Wat verzoeker onderweg meegemaakt heeft weet alleen hij en zijn god. Een ding dat wij met zekerheid weten is dat mensen die via het land [...] naar Europa komen zijn getraumatiseerd.*” Verder wijst verzoeker erop dat hij volledig is vervreemd van de Afghaanse samenleving en verwijst hij naar een rapport. Hij meent ingeval van terugkeer gemarginaliseerd te worden door zijn Afghaanse landgenoten.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker meent dat verweerder ervan uitgaat dat de administratie in Iran op dezelfde wijze werkt als in België. Hij stelt dat het een gangbare praktijk is dat men in Iran fouten maakt bij de namen, de geboortedatum en andere gegevens van Afghaanse vluchtelingen. Hij meent voorts dat verweerder ten onrechte van hem verwacht dat hij een correct zicht moet hebben op de administratieve indeling in provincies in Iran. Betreffende zijn kennis van de volledige naam van Bassidj stelt verzoeker als volgt: “*Verzoeker wil een voorbeeld geven aan uw Raad om duidelijk te maken dat van verzoeker ten onrechte dergelijke informatie gevraagd wordt.*

Alle Afghaanse asielzoekers weten wat een PRT is. Maar als u ze vraagt wat is de volledige naam van PRT dan weten ze helemaal niet dat het over ‘provincial construction team’ gaat.

Een Belgisch voorbeeld: RVA en VDAB.

Verzoeker is ervan overtuigd dat de vreemdelingen dit 10 – 15 in België wonen niet in staat zijn om te weten wat de volledige naam van RVA of VDAB is.

Dingen die vanzelfsprekend zijn voor verweerder moet niet vanzelfsprekend zijn voor verzoekers.”

Betreffende het getal zeven in zijn Iraanse verblijfsvergunning stelt verzoeker als volgt:

“Verzoeker meent dat geen enkele vreemdelingen in België in staat is om een onderscheid te maken tussen A-B – C – E- F-F+ en dergelijk meer.

Vreemdelingen kennen de kaarten op basis van hun duur of kleur. Verweerder doet een ‘schonentest’ en ze stelt: als ik dit weet dan moet hij dit ook kennen.”

Vervolgens acht verzoeker het ten onrechte dat van hem wordt verwacht de exacte datum van ondertekening van de beloftebrief te kennen. Hij stelt als volgt:

“Hij deed dit jaren geleden en het is niet anders dan vanzelfsprekend dat men dergelijke gegevens niet in zijn neuronale model plaatst. Terugroepen van deze gegevens wordt, naarmate de tijd passeert, onmogelijk.”

Betreffende de in de bestreden beslissing vermelde Iraanse wetsartikelen stelt verzoeker als volgt:

“Verzoeker begrijpt dit niet. Meent verweerder dat verzoeker dit document zelf opgesteld heeft en dingen geschreven heeft wat niet overeenkomen met de Iraanse wetgeving?

Uw Raad zal na het lezen van dit document vaststellen dat dit document wil opgesteld is door de Iraanse overheid.

Verzoeker heeft geen belang om een document voor te leggen die geen verband hebben met zijn vrees voor vervolging.”

Verzoeker meent voorts dat hij aangaande de onmenselijke en vernederende behandeling van Afghanen in Iran geen documenten moet voorleggen. Betreffende de voorgelegde foto's stelt verzoeker dat iemand die deze foto's aandachtig bekijkt, zal vaststellen dat ze op verschillende tijdstippen tijdens een periode van 10 à 15 jaar werden gemaakt. Betreffende zijn kennis van Afghanistan wijst verzoeker erop dat hij een deel van zijn leven in Afghanistan heeft gewoond, maar dat men niet in Afghanistan moet wonen om informatie te hebben over zijn dorp, familie, eigendom en de komst van de taliban.

Verder voert verzoeker aan dat hij heeft deelgenomen aan de actie van Afghanen in de kerk, dat de beelden van deze actie ruim zijn verspreid via Europese, Afrikaanse, Arabische en Aziatische “zendingen” en dat de beelden ook in Afghanistan werden gezien via “de Afghaanse TV en ook via de satelliet TV kanalen”. Hij stelt dat hij in geval van terugkeer zal worden gezien als een afvallige persoon en het risico zal lopen om door zijn eigen familie, de lokale bevolking en de taliban te worden vervolgd. Vervolgens geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over de verschillende strafrechtstelsels in Afghanistan en meent hij dat hij volgens het gewoonterecht kan worden vervolgd.

2.1.1.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker stelt dat hij volledig is vervreemd van de Afghaanse samenleving omdat hij zijn hele leven in Iran en België heeft gewoond en dat hij nooit naar Afghanistan is teruggekeerd. Hij verwijst naar een rapport. Hij meent dat hij in geval van terugkeer zal worden gemarginaliseerd door zijn Afghaanse landgenoten. Voorts stelt verzoeker als volgt:

“Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de ‘sliding scale’:

“Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen en ook door zijn deelneming in de actie van afghanen in kerk te Brussel. Hij is van oordeel dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.”

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder op 12 december 2016 samen met een aanvullende nota het EASO *Country of Origin Information Report “Afghanistan – Security Situation”* van november 2016 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker stelt dat minstens “de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Verzoeker houdt vast aan de asielmotieven die hij in het kader van zijn vijfde asielaanvraag uiteenzette en voegt een aantal nieuwe stukken bij. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn algehele geloofwaardigheid ernstig in het gedrang wordt gebracht door zijn eerdere leugenachtige verklaringen over zijn asielmotieven gedurende zijn eerste vier asielaanvragen, (ii) zijn verklaringen over de in het kader van zijn vijfde asielaanvraag voorgelegde Iraanse arbeidskaart en verblijfskaart nog steeds niet aannemelijk zijn, (iii) aan de in het kader van

onderhavige, zesde asielaanvraag voorgelegde documenten evenmin enige bewijswaarde kan worden toegekend, (iv) hij ondanks zijn beweerde afwezigheid van 20 jaar uit Afghanistan, gedetailleerde verklaringen kan afleggen over zijn geboortestreek en de gronden van zijn familie, en (v) hij niet aantoonbaar een gegronde vrees voor vervolging te hebben naar aanleiding van zijn deelname aan actie van Afghanen en zijn verblijf in een kerk in België.

Betreffende het verwijt aan het CGVS dat geen rekening werd gehouden met een paragraaf uit de proceduregids van UNHCR, dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

Verder dient vastgesteld dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te duiden waar, wanneer of op welke wijze verweerder volgens hem geen of onvoldoende rekening hield met zijn persoonlijkheid, zijn intellectuele vermogens, zijn leeftijd of zijn psychische stoornissen. Dat verzoeker hield tijdens zijn interview, is op zich geenszins een afdoende verklaring voor de terechte vaststellingen in de bestreden beslissing, temeer daar het ondertussen verzoekers zesde asielaanvraag betreft en hij klaarblijkelijk nog steeds nalaat de waarheid te vertellen. Voorts laat verzoeker na enig medisch of psychiatrisch attest bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat er in zijn hoofd sprake is van een trauma omwille van zijn reisweg, laat staan dat dit zijn geheugen zou beïnvloeden of dat dit hem verhindert tot het afleggen van coherente en geloofwaardige verklaringen. Waar verzoeker verwijst naar een rapport over "*Treatment of Returnees*", dient erop gewezen dat dit slechts algemene informatie betreft die geen betrekking heeft op zijn persoon, terwijl verzoeker de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken en verwijzing naar louter algemene informatie hiertoe niet volstaat.

Verder dient vastgesteld dat verzoeker zijn bewering dat het gangbare praktijk is dat de Iraanse administratie fouten maakt bij de namen, de geboortedatum en andere gegevens van Afghaanse vluchtelingen middels geen enkel stuk staft. Het betreft dan ook niet meer dan een blote bewering, die geenszins van aard is de motieven in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Aangezien verzoeker zelf verklaringen aflegt over de plaats waar hij de voorgelegde arbeidskaart zou hebben afgehaald, kan wel degelijk van hem worden verwacht dat deze verklaringen met de werkelijkheid overeenstemmen, *quod non in casu*. Verzoekers uiteenzettingen over de RVA, de VDAB en de verschillende Belgische verblijfsvergunningen is geenszins dienstig aangezien dit een volledig andere situatie betreft dan deze waarin verzoeker beweert zich in Iran te hebben bevonden. Betreffende de beloftebrief dient erop gewezen dat redelijkerwijze van een asielzoeker kan worden verwacht dat deze een grondige kennis heeft van de inhoud van de documenten die hij ter staving van zijn asielaanvraag voorlegt. Dit geldt eens te meer voor verzoeker, die intussen al zes asielaanvragen in België heeft ingediend. Het belang voor verzoeker om valse documenten voor te leggen blijkt genoegzaam uit het feit dat hij in het kader van zijn eerste asielaanvragen ook een bundel documenten voorlegde ter staving van een asielrelaas dat volgens zijn eigen verklaringen verzonnen blijkt te zijn. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het heden voorgehouden asielrelaas, is het feit dat de in de door verzoeker voorgelegde beloftebrief opgenomen Iraanse wetsartikelen niet overeenstemmen met de correcte wetsartikelen in de Iraanse wetgeving dan ook eens te meer een bewijs van verzoekers leugenachtige en laakbare houding ten aanzien van de Belgische asielinstanties.

Wat betreft zijn verblijf in een kerk in België en zijn deelname aan acties van Afghanen, komt verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zonder een concreet element aan te halen waaruit zou kunnen blijken dat de commissaris-generaal één van zijn verklaringen over het hoofd zou hebben gezien of dat hij een verkeerde conclusie heeft getrokken. Verzoeker stelt immers enkel dat hij als een afvallige zal gezien worden en dat hij het risico zal lopen om door zijn eigen familie, de lokale bevolking en de taliban te worden vervolgd.

Waar verzoeker stelt dat het gewoonterecht op hem zal worden toegepast, dient erop gewezen dat uit de pertinente motivering in de bestreden beslissing, alsook uit de beoordeling in het kader van zijn vijfde asielaanvraag blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door hem ingeroepen problemen ingeval van terugkeer naar Afghanistan, zodat geenszins kan worden ingezien waarom enig gewoonterecht, Shariarecht of islamitisch recht op hem zou worden toegepast.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het EASO *Country of Origin Information Report "Afghanistan – Security Situation"* van november 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het EASO *Country of Origin Information Report "Afghanistan – Security Situation"* van november 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het EASO *Country of Origin Information Report "Afghanistan – Security Situation"* van november 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 9)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen,

gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

UNHCR aanvaardt dat alleenstaande mannen in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Er mag dan ook worden aangenomen dat verzoeker, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in staat is om buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER